

„Ја мрзим црне лимузине. Никада нисам имао црну лимузину. Ја сам рокер у души, мене су нервирали буцовани.“

Млађан Динкић

Хладно је у цијелој Србији, а нарочито напољу. На дан Светог Трифуна, заштитника виноградара, премијер Мирко Цветковић покренуо је иницијативу за смјену скоро па доживотног министра и најмлађег Гувернера у историји НБС-е Млађана Динкића. Министар Динкић, који је својевремено учествовао у реконструкцији „Вршачких винограда“, скратио је процедуру дајући оставку на мјесто министра економије те се повукао у свој Г 17 плус да размотри ситуацију и предузме одговарајуће мјере. Иако ову алузија на Светог Трифуна и винограде никако не треба схватити као цинизам или иронију, јер сасвим је могуће да ова смјена представља спас за министра Динкића зато што ће „врућ кромпир“ отићи у нечије друге руке и то у вријеме када се све више говори о могућем економском слому државе.

Опасно је петљати се у финансије, јер вам се може десити да заглавите ПДВ, али дозволићу себи да кажем да су два рокера обиљежила петооктобарску владавину, а да се не зна који је од њих двојице представљао већу катастрофу за Србију. Да ли из освете што је у Србији пропао рокен рол или нечега другог, Митровићева „ружичаста телевизија“ и Динкићев „монетарни удар“ наставили су оно што је започето бомбардовањем од стране НАТО пакта. НАТО је Србију поклопио са „паметним бомбама“, Митровић глупим садржајима, а Динкић „пузајућом инфлацијом“ од које Србија никако да се усправи.

Опасно је петљати се у финансије, јер вам се може десити да заглавите ПДВ, али дозволићу себи да кажем да су два рокера обиљежила петооктобарску владавину, а да се не зна који је од њих двојице представљао већу катастрофу за Србију.

Министар се са овим сигурно не би сложио. Он тврди да је све добро урађено и да није до њега, већ до СЕКЕ и пропасти највећих банака у Америци на шта он није могао да утиче. Ако ништа не може му су приговорити да има лош музички укус за разлику од Бориса Тадића и Јелене Триван, који слушају хрватске лимунаде. Иако је под знаком питања колико је министар Динкић искрен и искрено рокер, јер је добар пријатељ са шефовима „Гранда“ и пише пјесме за фолкере као што су Кеба и Бобан Рајовић, а и љубитељи цро-попа прилично су сумњиви. Ако лаже коза, не лаже рог. На интернету имате снимак на којем предсједник Тадић загрљен са Шутановцом пјева „Слику твоју љубим“, која је иначе добра пјесма. Пјеваљка која се чује из позадине сигурно није Северина и Борис Тадић не лијепи хиљадарку на чело министра одбране, него му је, из фазона, трпа у џеп. Само им још фали Ханка Палдум и да запјева „Ја те пјесмом зовем“ па да емоције пропиште на све стране. Све је то од лошег вина што би рекао Бреговић.

Али да се ми вратимо виновнику наших гордих посртања за којег неки кажу да је уништио Србију више него Аустроугарска и да је западни тројански коњ за Србију. Наравно да министар Динкић није мислио на тог коња када је изјавио: „Ја лично мислим да сам урадио много више од других, можда сам и много више почињао ствари да радим, али сам радио као коњ“. И наравно да је неоспорно како је Млађан Динкић изузетно вриједан, педантан и марљив човјек што му је урођено, а нешто је од тога вјероватно усвојио и од малих Јапанаца са којима се у дјетињству дружио у Паризу, само за Србију би сигурно било боље да је био мало аљкавији и да је каснио на посао.

Човјек због којег се на фејсбуку оформила група „Динкићу, дођеш нам још 1700 евра“, први пут је „провалио“ Милошевићев режим још 1992. Године када је преко своје комшинице која је радила у *Политици* објелоданио како електродистрибуција „краде“ милионе марака од грађана преко неких наводних ревалоризација. Сљедеће године у *Борби*

излази његов фељтон о пирамидалним банкама, о пословању Језде и Дафине, који ће представљати основу за књигу „Економија деструкције“ у којој се бави поменутиим банкама и хиперинфлацијом.

На самом почетку књиге у разговору са Монтескјеом његов опонент Макијавели каже како је после политичког државног удара неизбежан и финансијски удар што Млађан Динкић остварује у пракси након петооктобарског преврата. Да је 5. октобра ушао са оружјем у НБС-е Динкић негира и каже како су од наоружања имали само бубњарске палице. Да не воли оружје творац ПДВ-а открио је у „Утиску недеље“, емисији у којој је гостовао свако ко нешто значи у политичком животу Србије.

Ни јаре, ни паре, или све је то од лошег вина

Пише: Раденко Тошић
среда, 23 фебруар 2011 20:47

Динкић :...где свако треба да сноси одговорност за своје понашање, свако треба да буде награђен у складу са својом одговорности, а они који муљају и који..њих просто морамо полако да се отарасимо.

Бећковић: Ајде да почнемо да им говоримо имена.

Динкић: Па да вам кажем нешто. Да сам министар полиције и да знам те ствари рекао бих имена. Ја се никада нисам бавио том облашћу.

Бећковић: Је л' би волели да сте Дачић?

Динкић: Па не бих волео, јер није..не уживам ја у томе. Ја нисам од оних који, не знам, воле оружје, чуда и тако..Не, ја сам потпуно други. Ја волим музику. Волим неке друге ствари.

Након заузимања Народне банке Динкић и други реформатори направили су „велико спремање“ да би, како су тада тврдили, од једне инфлационе установе направили снажну монетарну институцију. Заведена је гвоздена дисциплина, а сви дотадашњи руководиоци у НБЈ су отпуштени или смјењени. Иако је ово био класични политички обрачун и реваншизам до крајника, гувернер Динкић је образложио да је разлог за њихово уклањање било то што су они забушанти, преваранти и нестручни. Пошто се кадровски ојачао, Динкић је кренуо у промјене Закона о НБЈ, које су рађене уз инструкције ММФ-а, док су на другој страни консултанти из САД обучавали људе да науче да прегледају билансе највећих банака. Према Динкићевим ријечима, Милошевић је дозвољавао да се направи и добар закон, али је био свјестан да његов ауторитарни режим неће дозволити његову пуну примјену.

Човјек због којег се на фејсбуку оформила група „Динкићу, дођеш нам још 1700 евра“, први пут је „провалио“ Милошевићев режим још 1992.

Гувернер Динкић и експерти усвојили су примједбе ММФ-а од најмање четири реченице којима ће се дефинисати независност централне банке.

ММФ одужио Динкићу тако што је на његов рођендан 20. децембра 2000. године вратио тадашњу Југославију у пуноправно чланство после осам година суспензије, а призната је и конвертибилност динара. Шест година касније Динкић је у Вашингтону проглашен за „министра финансија године у свијету“, а исте му је године додијељена и титула „Најевропљанина“ у области економије од стране Европског покрета Србије. Формулу успјеха министар је открио ријечима: „Најбоље је кад избалансирате интересе своје земље са интересима великих сила и то „уклопите“ са захтевима МФИ-ја, који се пред вас постављају“.

Толико што се тиче баланса, али по питању биланса ствари изгледају сасвим другачије. Гувернер Динкић својим је ревизионизмом пет највећих државних банака, које су располагале са имовином половине српских предузећа и одређеним капиталом, послао у ликвидацију. Иако је он сматрао да су то пропале банке, алтернатива за ове банке била је далеко погубнија. Динкић је омогућио оснивање приватних банака сумњивог капитала које ће у наредним годинама зеленашким каматним стопама економски опустошити Србију „отуђивши“, како неки сматрају, барем двадесетак милијарди долара које су изнесене из државе. Посљедица оваквих и других банкарских трансакција било је увођење земље и њених грађана у дужничко ропство. За посао око ликвидације банака гувернер Динкић сматра себе и своје уске сараднике најзаслужнијим, иако каже да је имао потпуну подршку тадашње Владе уз опаску да је премијер Ђинђић у најтежим тренуцима био у Дубаију. Сем ликвидације банака министру Динкићу се „ставља на терет“ и посао око продаје Националне штедионице, продаја „Сартида“ за мале паре, упорно одбијање гасног споразума са Русијом, обмањивање грађана у вези са подјелом бесплатних акција итд.

Пошто је разоткрио и разобличио „економију деструкције“, министар Динкић је показао како изгледа „деструкција економије“ о чему је на овом сајту писао уважени професор Јован Б. Душанић. Да је министар Динкић деструктиван, макар то била и смишљена деструкција вођена политичким разлозима, показује и рушење или покушаји рушења Влада које је формирао са својим коалиционим партнерима. Прво је у јесен 2003. године, додуше као опозиција, жестоком кампањом срушио Владу чији је премијер био још један виновник и виноградар Зоран Живковић, који се касније жалио на судбину којој је кумовао министар Динкић и његови закони. Па је рекао: „Ја сам 500.000 евра добио једном у животу, а тридесет година ћу производити вино и плаћати ПДВ. То је једноставна рачуница“.

Након заузимања Народне банке Динкић и други реформатори направили су „велико спремање“ да би, како су тада тврдили, од једне инфлационе установе направили снажну монетарну институцију.

Касније ће Млађан Динкић наставити са „политиком рушења“ којом се користио да би уцјењивао коалиционе партнере, па је тако 2006. године са осталим министрима из своје странке потписао бланко оставке које би биле активирани у случају да се до октобра не наставе преговори о придруживању Србије Европској унији. Пошто преговори нису настављени министар финансија у првој влади Војислава Коштунице поднио је оставку што је резултовало ванредним изборима. Ни ДС није боље прошао са Динкићем. Због неслагања око енергетског споразума са Русијом министар је најављивао могућност растурања коалиције. Да ће иступити из Владе пријетио је у јуну 2009, јер је за његову странку била неприхватљива сарадња са СНС у београдским општинама Земун и Вождовац.

Зато прилично апсурдно дјелује ово подржавање актуелне Владе од стране министра у моменту када га премијер Цветковић смјењује, када се зна да је Динкић и због мањих неспоразума био спреман да је сруши. Да не намјерава да руши владу министар Динкић, потврђује ријечима: „То су стара политичка подметања и бесмислице. Да сам хтео да рушим владу у којој седим, сигурно не бих предложио веома квалитетног кандидата за Министарство здравља. Потпуно је јасно да не размишљам о рушењу коалиције.“ Додуше, то је речено неколико дана прије смјене док је министар још увијек сједио у Влади, али је и после смјене рекао да ће подржавати Владу премијера Цветковића. У посљедње вријеме министар је често критиковао рад Владе и најављивао крупне промјене и преокрете. Биће да је пропала продаја „Телекома“, јер да није не вјерујем да би министар Динкић нешто ту закерао и приговарао.

Актуелни сукоб унутар коалиције подсећа на причу о кокошки и јајету. Да ли је све почело још прошле године када је предсједник Тадић прозвао представнике крупног капитала, за које се претпоставља да су са Динкићем везани пупчаном врпцом, да дио свог богатства врате друштву, а што је министар економије елегантно заобишао рекавши да му нико није сопштио конкретан приједлог о томе, или због захтјева министра за повећањем плата јавним функционерима средином новембра? Или је до разлаза дошло због министрове антологијске изјаве како је на предсједничким изборима 2008. године обећао 1.000 евра бесплатних акција само због тога да би Борис Тадић побиједио Томислава Николића? Сукоб је кулминирао када је министар Динкић без договора са партнерима у Влади потписао уговор са словеначким „Горењем“ о градњи фабрике у Зајечару, а Влада одбила да расправља о одобрењу субвенција инвеститорима да би се

Ни јаре, ни паре, или све је то од лошег вина

Пише: Раденко Тошић
среда, 23 фебруар 2011 20:47

наставило свађом око тога ко контролише токове новца у Србији. Испаде да се министарство економије посвађало са министарством финансија због Словенаца, а епилог је био смјена министра Динкића.

ММФ одужио Динкићу тако што је на његов рођендан 20. децембра 2000. године вратио тадашњу Југославију у пуноправно чланство после осам година суспензије, а призната је и конвертибилност динара.

Фронтмену „Пдв оркестра“ многи су, а нарочито Ваљевци, замјерили због премјештања планираних инвестиција из Ваљева у Зајечар што министар Динкић негира оптужујући министра финансија Слободана Илића да је обмањивао јавност у жељи да га политички дискредитује и да га Ваљевци замрзе. Како он рече, Илић је лагао да су он и Г-17 отели инвеститоре Ваљеву и да је права истина да „Горење“ није ни планирало да гради фабрику веш-машина у том граду. Да ли је било „злочина с педумишљајем“ тешко је доказати, али је извјесно да је лидер Уједињених региона Србије користио буџетска средства како би финансијски помогао градове гдје су градоначелници чланови поменуте странке (Лозница, Крагујевац) која се темељи на антибеоградском расположењу и од отпора према главном граду политички профитира. Министар Динкић је на оптужбе одговорио како он не злоупотребљава државни новац у сврху политичке промоције и да државне субвенције не троши за свој страначки маркетинг.

Министар Динкић најбољи је примјер како се од незнања или боље рећи погрешног знања може направити капитал, прије свега политички, а богами и онај у имовинској картици, иако Динкић за куповину новог стана највише треба захвалити најновијем Закону о информисању иницираном од стране Г 17 плус који му је омогућио да у врло кратком року наплати осам судских пресуда за што би обичном грађанину према динамици доношења пресуда требало неколико живота. Занимљиво је и то да се већина политичара настањује све ближе аеродрому што може, а и не мора ништа да значи.

Зато прилично апсурдно дјелује ово подржавање актуелне Владе од стране министра у моменту када га премијер Цветковић смјењује, када се зна да је Динкић и због мањих неспоразума био спреман да је сруши.

Остаје отворено питање шта ће се десити са актуелном Владом? Да ли ће се пјевати

Ни јаре, ни паре, или све је то од лошег вина

Пише: Раденко Тошић
среда, 23 фебруар 2011 20:47

Бајагина „Пада влада“ или нека друга пјесма остаје да се види. Како ствари изгледају то више ни Мери Ворлик не састави. Што се тиче сада већ бившег министра Динкића за разлику од просјечног грађанина он има неколико живота. Са Динкићем се никада не зна. Таман помислиш да је крај, а оно крене поново. Вјерујем да има оних који би се сложили са мишљењем да би одлазак Динкића био мали корак за њега, а велики за Србију. Што се тиче резултата његове дугогодишње финансијске политике, они су такви да нема ни јарета, ни пара, а ситуација околу екс-министра подсјећа на ону из серије „Камионџије“ када је инкасант дошао код Живорада Јарића Јарета да му због дугова плијени кућу која је била под хипотеком:

Јарић: Да л' би то могло мало да се пролонгира знате... имо сам неке инвестиције непокривене па сам се ту мало пренапрего, па ако би могло то мало да се растегне овако, то би ми јако добро дошло?

Инкасант: Е, па, требало је о томе раније да мислите Јарићу кад сте се задуживали и трошили, а не сад кад треба да се враћа.